

[Niels Matthiasen.]

til udviklingslandene, en målsætning, man med rette kan opstille for de lande, der i forhold til udviklingslandene må betegnes som både velfærds- og velstandstater.

Per Federspiel: Også venstre vil gerne medvirke til en hurtig og velvillig behandling af dette lovforslag. Det kunne være fristende ved denne lejlighed — og det ærede medlem nr. Niels Matthiasen har omtrent lagt op til det — at gå ind i en almindelig debat om udviklingslandene og den danske hjælp. Jeg tror ikke, tiden er moden til det, bl. a. fordi vi ikke har tilstrækkelige oplysninger om den danske indsats. Det er utvivlsomt rigtigt, at en af de veje, der kan give de bedste resultater, er den bilaterale forhandling med udviklingslandene og levering af industriprodukter, og navnlig ud fra dette synspunkt ser vi med velvilje på dette forslag, idet jeg regner med, at vi i udvalget kan få lejlighed til at stifte nærmere bekendtskab med de enkeltheder, der ligger bag lovforslaget.

De bemærkninger, det ærede medlem hr. Niels Matthiasen kom med angående målsætningen, giver mig imidlertid anledning til en enkelt bemærkning. Det er jo rigtigt, at man inden for FN har stillet sig det mål, at de industrialiserede lande skulle yde 1 pct. af deres nationalindkomst som bistand til udviklingslandene. Nu er det jo sådan, at nationalindkomsten i disse enkelte lande ligger væsentligt lavere end i de industrialiserede lande. Til gengæld er der flere mennesker; jeg tror, man rundt regnet kan sige, at 1 pct. af nationalindkomsten eller bruttonationalproduktet, hvad man nu vil kalde det, i de industrialiserede lande ydet til udviklingslandene ville betyde en stigning i nationalindkomsten i disse lande på ca. 10 pct. Jeg vil gøre opmærksom på, at det er omtrent det samme som lønstigningerne i de industrialiserede lande på et enkelt år, så det vil altså ses, at ad den vej kommer man ikke ret langt frem med at formindske spændet mellem de industrialiserede lande og udviklingslandene. Det opnår man kun ved at give dem erhvervsmuligheder, vækstmuligheder, så at de kan opnå den højere levestandard, som det også er i vor interesse at de opnår. Derfor vil jeg advare imod at sætte sig disse mere matematiske mål. Jeg

kan måske drage en parallel fra udviklingen herhjemme, hvor vi jo også havde et udviklingsområde i Jylland i forrige århundrede; det viste sig dér, at den bedste udviklingshjælp, der nogen sinde er ydet i historien, er den forordning, der gav bønderne i Hammerum og Ikast herreder ret til at løbe om med uld. Det er grundlaget for hele den jyske tekstilindustri i dag, og den hjælp kostede ikke en øre! Det er altså ikke nødvendigvis økonomiske ydelser, der skal til, men andre foranstaltninger, der kan fremme levestandarden i udviklingslandene.

Mit parti vil som sagt gerne medvirke til dette specielle forslag, og jeg går ud fra, at vi får lejlighed til at drøfte det nærmere i et udvalg.

Hanne Budtz: Det foreliggende lovforslag drejer sig blot om — ja, det er ikke „blot“; det er et stort beløb — en forhøjelse af lånerammen til udviklingslandene. Det er i sig selv et meget enkelt spørgsmål, men heller ikke jeg synes, at jeg kan tilbageholde nogle betragtninger om det, vi kalder u-lands-hjælpen i almindelighed.

Der er for mig ingen tvivl om, at siden vi i 1961 behandlede det lovforslag, der nu er lov, er der hos den danske befolkning skabt en stadig stigende forståelse for nødvendigheden af den tekniske bistand til u-landene, og jeg tror også, det er en nødvendighed, efterhånden som vi skal forhøje beløbene herinde, at det sker i takt med forståelsen hos befolkningen af, at kun ved at forhøje de industrielle muligheder og dermed levestandarden i u-landene får vi selv mulighed for at handle med disse lande og få nye markeder. Det er jo imidlertid ikke det eneste grundlag, og jeg mener også, at det under valgkampen har vist sig, at der var en meget stor interesse for dette spørgsmål, og at ikke mindst den danske ungdom beskæftigede sig meget med det ud fra rent idealistiske synspunkter. Der er mange andre, der har beskæftiget sig med spørgsmålet, og for de medlemmer, der ikke overværede den prædiken, der indledte folketingsåret i Slotskirken, hvor provst Vilh. Dickmeiss fra Hørsholm talte, vil jeg gerne have lov til at citere lidt af prædiken, som blev gengivet i Kristeligt Dagblad for den 7. oktober:

„Ved du, at af de nordiske lande er